சிந்தனை
தொகுதி V
இதழ் I, II - 1993

இலங்கையில் ஏற்றுமதி மேம்பாட்டுக் கைத்தொழிலாக்கம்: சாதனைகள், குறைபாடுகள், சவால்கள்

கா. கந்தையா

அறிமுகம்

பரந்த கருத்தில் கைத்தொழிலாக்கம் என்பது, நவீன தொழில்நுட்ப அடிப்படையில் பொருளாதாரத்தில் உள்ள எல்லாத் துறைகளிலும் உருமாற்றத்தை ஏற்படுத்துதல் எனக்குறிப்பிடலாம். ஆனால் பொதுவாகக் கைத்தொழிலாக்கம் என்று கூறும்போது ஒரு குறிப்பிட்ட நவீன துறை அல்லது தொழில்களை மேம்படுத்தி வளர்ச்சியடையச் செய்தலையே குறிக்கும். கைத்தொழிலாக்கம் ஏற்படுகின்றபோது கைத்தொழில்துறையும் அதனோடு சேர்ந்த துணைத்துறையும் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்திக்குக் கூடுதலான பங்களிப்பைச் செய்வதையும் தொழிற்படையில் அதிகமானோருக்கு வேலைவாய்ப்பினை வழங்குவதையும், ஏற்றுமதிவருவாயில் கைத்தொழில் துறை பெரும் பங்களிப்புச் செய்வதையும் கைத்தொழில் வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளின் அனுபவங்களினூடாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. 'குசுநெட்ஸ்' என்ற பொருளியலாளர் கைத்தொழிலாக்கம் பற்றிக் கூறுகின்றபோது முதன்மை(விவசாயம்)துணைத் துறைகள் (கைத்தொழில்) என்பனவற்றிற்கிடையே காணப்படுகின்ற உற்பத்தி இடைவெளிகள் இல்லாமல்போகின்றது என்றும் கைத்தொழில் துறையே அபிவிருத்தியின் யந்திரமாகச் செயற்படும் என்றும் கூறுகின்றார்.[1]

அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்ற நாடுகளின் பொருளாதார அபிவிருத்தி-வளர்ச்சி என்பதற்கும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துதல் என்ற குறிக்கோள்களை அடைவதற்குமாக இந்நாடுகளின் கைத்தொழிலின் அபிவிருத்தி முக்கியம் வாய்ந்ததொன்றாகக் கருதப்பட்டதோடு அனேகமாக நாடுகள் கைத்தொழில் உத்தியின் மூலமாகத் தமது பொருளாதார அபிவிருத்தி அணுகுமுறைகளை நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றன. சில நாடுகள் இம்முயற்சியில் வெற்றியும் கண்டுள்ளன. புதிய கைத்தொழில் நாடுகளாகத் தம்மை இனங்கண்டுள்ள கிறிஸ், இஸ்ரவேல், போர்த்துக்கல், ஸ்பெயின், யூகோசிலேவியா, ஹொங் கொங், சிங்கப்பூர், தென்கொரியா, பிறேசில், ஆர்ஜந்தீனா, மெக்சிக்கோ போன்ற நாடுகளைக் கைத்தொழிலாக்கத்தினால் தமது பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்திய நாடுகள் எனக்கூறமுடியும்.

அபிவிருத்தியடைந்துவருகின்ற நாடுகள் கைத்தொழிலாக்த்தினை மேற்கொள்கின்றபோது உற்பத்தியை அதிகரித்தல், வளர்ந்து வருகின்ற வேலைப்படையினருக்கு வேலைவாய்ப்பினை வழங்குதல், அந்நியச் செலாவணியை உழைத்தல் அல்லது சேமித்தல், உற்பத்தித் துறைகளிடையே முன்கொழு, பின்கொழு விளைவுகளை ஏற்படுத்தல் என்ற குறிக்கோள்களை மையமாகக் கொண்டே செயற்படுத்துகின்றன.[2] இக்குறிக்கோள்களை அடைவதற்கான முன்நிபந்தனைகளான கிடைக்கக்கூடிய தேர்ச்சி, தேர்ச்சியற்ற, பகுதியாகத் தேர்ச்சிபெற்ற தொழிலாளர்கள், உற்பத்தி முடிவுப்

பொருட்களுக்கான சந்தை வாய்ப்புக்கள், கைத்தொழிலுற்பத்தி மூலப்பொருட்களைப் பெறுவதற்கான வழிகள், முதலீட்டுக்கான மூலங்கள், தொழில்நுட்பத்தைப் பெறுவதற்கான வழிமுறைகள் என்ற அம்சங்களையும் ஒரு நாடு தனது கைத்தொழிலாக்கத்தின்போது கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

வரலாற்று ரீதியாக இரண்டாம் உலக யுத்தத்திற்குப் பின்பு கைத்தொழிலாக்கத்தினைப் பின்பற்றி அபிவிருத்தியடைய முற்பட்ட நாடுகள் ஆரம்பத்தில் தத்தமது நாட்டுவளங்களின் கிடைப்புத் தன்மைக்கேற்பவும், பொருளாதார கொள்கைகளிற்கேற்பவும் இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழில் கொள்கை என்பதனையும் பின் சில நாடுகள் ஏற்றுமதி மேம்பாட்டுக் கைத்தொழில் என்பதனையும் நடைமுறைப்படுத்தி வந்துள்ளன. இறக்குமதிப் பதிலீடு என்பது இதுவரை இறக்குமதி மூலம் தமது தேவையைப் பூர்த்திசெய்து வந்ததற்குப் பதிலாக உள்நாட்டில் அக் கைத்தொழில்களை நிறுவி அதற்குத் தேவையான பாதுகாப்பினை அரசிறைக் கொள்கைகளினூடாக வழங்கி இத் தொழில்களை வளர்ச்சியடையச் செய்தலாகும். 1950 களிலும் 1960 களிலும் அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்ற நாடுகளின் முதல் விளைவுப் பொருட்களுக்கு உலக சந்தையில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியும், சென்மதி நிலுவையின் நடைமுறைக் கணக்குகளில் ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான வீழ்ச்சியும் இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழில் ஆக்க முயற்சிக்கு வழிவகுத்துள்ளன. இம் முயற்சி சில நாடுகளில் குறிப்பாக லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் வெற்றியளிக்கவில்லை. இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கொள்கையை பின்பற்றியதனால் பல விரும்பத்தகாத விளைவுகள் இப் பொருளாதாரங்களில் ஏற்பட்டுள்ளன.[3] பல வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் இக் கொள்கையால் ஏற்பட்ட நன்மைகளை அனுபவித்துள்ளன. அத்தோடு உள்நாட்டுக் கைத்தொழில் உரிமையாளரும் சில நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொண்டனர். சலுகை முறையில் வெளிநாட்டில் இருந்து முதலீட்டு மூலதனப் பொருட்கள், இடைத்தரப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்ததினால் முதற் செறிவான உற்பத்தி முறைகளும், சென்மதி நிலுவைப் பிரச்சினை மேலும் அதிகரிக்கவும் இக் கொள்கை வழி வகுப்பதாகவும் அமைந்தது, இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழில் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்து வரும் நாடுகள் மலிவான விலையில் முதலீட்டு மூலதனப் பொருட்களை வெளிநாடுகளிலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளும் நோக்கோடு தமது நாணயங்களின் செலாவணிப் பெறுமதியை எப்போதும் மிகை பெறுமானமுள்ளதாகவே வைத்திருந்தன. இதனால் இறக்குமதிகள் தொடர்ந்தும் அதிகரித்ததோடு ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் விலைகளை வெளிநாடுகளில் உயர்த்தியது. மிகைப் பெறுமானமுள்ள அந்நியச் செலாவணிக் கொள்கையின் விளைவாக முதற் செறிவான முதலீட்டு உற்பத்திகள் மேலும் துரிதப்படுத்தப்பட்டது. இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கொள்கையின் மூலமான நிலைத்து நிற்கக்கூடிய கைத்தொழிலாக்கம் என்பது முன்கொழு - பின்கொழு விளைவுகள் மூலமாக ஏற்படுத்தலாம் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும் உள்ளீடுகள் வெளிநாடுகளிலிருந்தே பெறவேண்டியிருந்ததால் இக்கொழு விளைவுகள் பொருளாதாரங்களில் ஏற்படவில்லை.[4] சுருக்கமாகக் கூறின் இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக்கொள்கை எதிர்பார்த்ததை விட மாறாகப் பல பாதகமான விளைவுகளையே பொருளாதாரங்களில் ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஊழியச் செறிவான உற்பத்தி முறைகளுக்குப்பதிலாக முதற் செறிவான உற்பத்தி முறைகளையும், வெளிநாட்டு இறக்குமதிகளைக் குறைப்பதற்குப் பதிலாகக் கூடுதலான மூலதன முதலீட்டுப் பொருட்களை பெற்றுக் கொண்டதால் சென்மதிநிலுவைப் பிரச்சினையையும், இதன் வழியாக அந்நிய செலாவணிப் பற்றாக்குறையையும், பெரும்பாலான ஆலைத்தொழில்கள் முழு இயலளவுக்குக் குறைவான நிலையில் இயங்கி வந்துள்ளமையும் நாம் அனுபவரீதியாகப் பல நாடுகளிடையே அவதானிக்க முடிகின்றது. மொத்தத்தில் கைத்தொழில் துறையின் காரணி ஒதுக்கீடு என்பது உத்தமமாக நடைபெறாததோடு உற்பத்தி செயற்றிறன் அற்றவையாகவுமே பெரும்பாலும் காணப்பட்டன. சமூகரீதியாக கைத்தொழில் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்கள் இறக்குமதிப் பதிலீட்டு உத்தி கைத்தொழிலாக்க

நடவடிக்கைகள் மூலம் அதிகளவான நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொண்டதினால் நாட்டில் வருமானச் சமமின்மையை மேலும் அதிகரித்துள்ளது.

இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழில் அணுகுமுறையின் தோல்வி என்பது அவ்வவ் நாடுகளின் அபிவிருத்திப் படிமுறை வளர்ச்சி, அக் கொள்கையை நடைமுறைப் படுத்துகின்றமாதிரி, அரசாங்கக் கொள்கைகள் என்பவற்றோடு தொடர்புபட்டதால் இக்கொள்கையினால் கிடைக்கின்ற விளைவுகள், அனுபவங்கள் என்பன நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடலாம். உதாரணமாக சிறிய இலற்றின் அமெரிக்க நாடுகள், ஆபிரிக்க நாடுகள், இந்தியா என்பன இன்னமும் இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழில் அணுகுமுறையிலேயே தமது கைத்தொழிற்றுறையை அபிவிருத்திசெய்து வருகின்றன. இஸ்றேல் இறக்குமதிப் பதிலீடு, ஏற்றுமதி மேம்பாடு என்ற இரண்டு அணுகுமுறையையும் ஒருங்கிணைத்துப் பயன்படுத்துவதன் மூலமே தனது கைத்தொழில் துறையினை அபிவிருத்திசெய்து வருகின்றது.[5] எனவே இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கொள்கையானது ஏற்றுமதி மேம்பாட்டினை விருத்தி செய்வதற்கு ஒரு முன் நிபந்தனையாக காணப்படுகின்றதா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. உதாரணமாக தென்கொரியா, சிங்கப்பூர், தாய்வான் ஆகிய நாடுகள் நீண்ட காலப் பாவனைக்கல்லாத உள்நாட்டுப் பதிலீட்டு உற்பத்திகளை இலகு படிமுறை உற்பத்திகளாகச் செய்துமுடித்த பின்னரே ஏற்றுமதி மேம்பாட்டினை அடிப்படையாகக்கொண்ட கைத்தொழில் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டன. இறக்குமதிப் பிரதியீட்டுத் தொழில் உபாயத்தின் மூலமாகப் கைத்தொழிற்றுறையின் வளர்ச்சி என்பது தேக்க நிலையில் இருந்தமையால் இலற்றீன் அமெரிக்க நாடுகளும், கிழக்காசிய நாடுகளும் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி என்பதனை வெளிநோக்கிய அபிவிருத்திக் கோட்பாட்டின் வழியாகவே அடைய முயற்சித்து வெற்றியும் கண்டுள்ளன.

ஏற்றுமதி மேம்பாட்டுக் கைத்தொழில் ஏற்றுமதிகளை வெளிநோக்கிய வர்த்தக உபாயத்தினை கைக்கொள்ளுதல் மூலம் வளர்ச்சியடையச் செய்வதையே வலியுறுத்துகின்றது. இவ் வளர்ச்சியானது பொருளாதார அமைப்பு, கைத்தொழில் அனுபவங்கள், ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்தி முன்னுரிமை என்பவற்றையே பொறுத்துள்ளது. வளர்ச்சியடைந்து வருகின்ற நாடுகளின் ஏற்றுமதி மயமாக்கல் என்பது வெளிவாரியான அழுத்தங்களுக்கும், தளம்பல்களுக்கும் ஊறுபடக் கூடியதாக எப்போதும் உள்ளது என்று விதந்துரைக்கப்படுகின்றது.[6]

Balassa[7] (1978) என்பவர் மெய்ச்சான்று ரீதியாக ஏற்றுமதி மேம்பாட்டுக் ~~சார்ந்த~~ கைத்தொழில் அபிவிருத்தி, இறக்குமதிப் பதிலீட்டு அணுகுமுறை என்பதனை விட வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளிடையே கூடுதலான பொருளாதார வளர்ச்சி வீதம் என்பதனை ஏற்படுத்தியுள்ளது என நிரூபித்துள்ளார். ஏற்றுமதி மேம்பாட்டு அணுகுமுறையின் மூலமாகக் கைத்தொழில் வளர்ச்சியடைந்து செல்கின்றபோது ஒப்பீட்டு நய அடிப்படையிலேயே போட்டி முறையாக நாடுகளுக்கிடையே காரணி ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகின்றது. இதனால் காரணிகள் சிறந்த உத்தம பயன்பாட்டைப் பெறுகின்றன. பொருளியல் அளவுத்திட்ட சிக்கனங்களைப் பெறக்கூடிய உற்பத்தி நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. வெளிநாட்டுப் பொருள் உற்பத்திகளுடன் போட்டியிடக்கூடிய தொழில் நுட்ப உற்பத்தி முறைகள் பின்பற்ற வாய்ப்பும் கிடைக்கின்றது. மிகை உழைப்புள்ள நாடுகளில் போதியளவிலான வேலையாக்கத்தினையும் செய்ய உதவுகின்றது.

இலங்கையின் கைத்தொழிலாக்கம்

இலங்கையின் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி என்பது சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலிருந்தே தொடங்கப்பட்டபோதும் ஒரு இறுக்கமான அணுகுமுறையினூடான கைத்தொழில் அபிவிருத்தி என்பதனை இலங்கை 1957 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே ஆரம்பித்திருந்தது.[8] இலங்கையில் கைத்தொழில் அபிவிருத்தி வளர்ச்சி என்பதனை மூன்று கால கட்டங்களாக வகைப்படுத்தி

விளக்க முடியும். முதலாவது காலப்பகுதியினை 1948–1956 வரையும், இரண்டாவது காலப்பகுதி 1957–1977 வரையும் மூன்றாவது பிரிவு 1977 க்குப் பிற்பட்ட பகுதியும் என பாகுபடுத்தி ஆராய முடியும். ஒவ்வொரு காலப் பகுதியிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட கைத்தொழில் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் அவ்வவ் அரசாங்கங்களின் அரசியல் சித்தாந்தங்களைப் பிரதிபலிப்பதாகவே காணப்பட்டன. இலங்கையின் கைத்தொழில் கொள்கையின் ஆரம்ப காலத்தில் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் கைத்தொழில் துறையின் பொருளாதார, அரசியல், சமூக நன்மைகளை உணர்ந்து செயற்பட்ட போதும், அரசாங்கத் துறையின் நடவடிக்கையின் மூலமே கைத்தொழில் துறையின் அபிவிருத்தி ஏற்பட முடியும் என நம்பப்பட்டது. தனியார் முயற்சிகள் கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளில் ஊக்குவிக்கப்பட்ட போதும் தனியார் துறை பெரியளவான பங்களிப்பினை இக்காலப் பகுதியில் கைத்தொழில் அபிவிருத்தியில் ஏற்படுத்தவில்லை. இக்காலப்பகுதியில் இலங்கையின் பொருளாதார அமைப்பு பெருந்தோட்டப் பயிர்களிலேயே பெரிதும் தங்கியிருந்ததோடு இலங்கைப் பொருளாதாரம் பெரியளவான பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கிய காலமாக இருக்கவில்லை. இருந்தும் பொருளாதார நடவடிக்கைகளைப் பன்முகப்படுத்தும் ஒரு நடவடிக்கையாகவே கைத்தொழில் அபிவிருத்தி என்பது அமைந்தது. இது பெரும்பாலும் பொருளாதாரத்தை புனரமைப்புச் செய்யும் காலகட்டமாகவே காணப்பட்டது. இறக்குமதிப் பதிலீடு என்ற கொள்கையின் வாயிலாகக் கைத்தொழிலாக்கம் ஏற்படுகின்ற போது அது ஒரு தற்சார்புள்ள பொருளாதாரமாகவே வளர முடியும் என வலியுறுத்தப்பட்டது. இது மஉறல நோபிஸ் முன்மாதிரி என அழைக்கப்பட்டது. இக்கால கட்டத்தில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் கொள்கை வெற்றியளிக்கவில்லை.[9]

இரண்டாவது காலகட்டமாகிய (1957 – 77) காலகட்டத்தில் கைத்தொழில் அபிவிருத்திக் குறிகோள்கள் மாற்றம் அடைந்ததோடு கைத்தொழில் நடவடிக்கைகள், கொள்கைகளும் அரசாங்கத்தின் அதிக கவனத்தை ஈர்த்தன. வளர்ந்து வருகின்ற தொழிலாளர் படைக்கு வேலை வாய்ப்பளித்தலே கைத்தொழில் துறை வளர்ச்சியின் முக்கிய குறிக்கோளாகக் காணப்பட்டது. இதனை அடைவதற்காக உள்நாட்டு மூலவளங்களைப் பயன்படுத்தல், தொழிற் செறிவான உற்பத்தித் தொழில் நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தல் என்ற அடிப்படையிலே வேலைவாய்ப்பினை அடைதல் என்ற குறிக்கோளை அடையமுடியும் என்று கருதப்பட்டது. இது குமாச்சாரின் போன்ற பொருளியலாளர்களின் உள்நோக்கிய பொருளாதார அபிவிருத்திக் கோட்பாட்டினை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஒரு மாதிரியாகவே காணப்பட்டது. இலங்கையின் கைத்தொழில் அபிவிருத்தியானது 1960 களிலிருந்து இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கொள்கையின் உபாயத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதிகளவில் வளர்ந்துவரும் கைத்தொழிலாக்கப் பாதுகாப்பு என்பதுடன் நடைபெறத் தொடங்கியது. கைத்தொழில் துறையின் பாதுகாப்பு என்பது பழம் பொருளியலாளர்களின் பொருளியல் கோட்பாட்டின் ''இளம் தொழில் வாதம்'' என்பதனைப் பின்னணியாகக் கொண்டதாகவே காணப்பட்டது. கைத்தொழில் உற்பத்திகள் செயற்றிறன் வாய்ந்த பாதுகாப்பு இறுப்பு அமைப்பின் மூலமாகவும், நேரடியான இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகள் மூலமாகவும், மிகைப்பெறுமான அந்நியச் செலாவணிக் கட்டுப்பாடுகள் மூலமாகவும் செயற்படுத்தப்பட்டன. இந்நடவடிக்கைகளோடு இணைந்ததாக பொதுக்கூட்டுத்தாபன முதலீடுகள். முதலீடுகளின் மீது நேரடியான கட்டுப்பாடுகள் என்பனவும் நடைமுறையிலிருந்தன.

இறக்குமதிப் பதிலீட்டு உபாயம் என்பதனை நடைமுறைப்படுத்தியதன் மூலம் இலங்கை பல அனுகூலமற்ற விளைவுகளைப் பெற்றுக்கொண்டது. ஆரம்ப காலங்களில் கைத்தொழில் துறையானது ஒரளவு குறிப்பிடக்கூடிய வளர்ச்சியை அடைந்துள்ளது 1973 க்குப் பின்பு சடுதியாகக் குறைவடைந்துள்ளது. அதாவது கைத்தொழில்துறை

1965 – 70 காலப்பகுதியில் வருடாந்தம் சராசரியாக 7.3 வீதத்தையும் 1970 – 73 காலப்பகுதியில் சராசரியாக வருடாந்தம் 2 2 வீதத்தையும், 1973 – 76 இல் சராசரியாக வருடாந்தம் 1.7 வீதத்தையும் அடைந்துள்ளது. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மூலப்பொருள்கள், இடைத்தரப் பொருட்கள் என்பவற்றிலேயே உள்நாட்டு கைத்தொழில் என்பது பெருமளவில் தங்கியிருந்தது. இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மூலப் பொருட்களின் பயன்பாடு என்பது 1975ஆம் ஆண்டில் 70 சதவிதமாகக் காணப்பட்டது. ஏற்றுமதிக்கான கைத்தொழில் உற்பத்திப் பொருட்களின் இறக்குமதி மூலப்பொருட்களின் அளவு 40 சதவிதமாக இருந்தது. இதேபோன்று ஆலை உற்பத்தித் தொழில்களின் இயலளவுப் பயன்பாடு என்பதும்குறைவானதாகவே இருந்துவந்துள்ளது. உதாரணமாக 1970 இல் இயலளவுப் பயன்பாடு பொதுவாகக் கைத்தொழில் உற்பத்தி நடவடிக்கைகளில் 40 விதமாகவே காணப்பட்டது.[10] கைத்தொழில் இயலளவு குறைவானதாகக் காணப்பட்டமைக்கான காரணம் இறக்குமதி மூலப்பொருள்கள் சீராகக் கிடைக்காமையும் நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத பொறித் தொகுதிகள் இயந்திரங்கள் என்பன கைத்தொழில் உற்பத்திகளில் பயன்படுத்தப்பட்டமையும் எனலாம்.

இக்காலகட்டத்தில் கைத்தொழில் துறையின் சாதாரணமான செயலாற்றல் என்பதன் மூலமாகப் பொதுவான அபிவிருத்திக் குறிக்கோள்களான பொருளாதாரக்கட்டமைப்பினைப் பன்முகப்படுத்தல், மோசமடைந்துவருகின்ற வர்த்தக மாற்றுவீதத்தின் வழியாக மேலும் தீவிரமடைந்து வருகின்ற சென்மதி நிலுவையின் சமமின்மையைக் குறைத்தல் என்ற குறிக்கோள்களை அடைய முடியவில்லை.

மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி என்பதனைப் பொறுத்தும் 1966 இல் தயாரிப்புத் துறையானது 11.6 சதவிதமான பங்கினையும் 1977 ல் 12.5 வீதத்தையும் பதிவு செய்திருந்தது. இப்புள்ளி விபரங்களிலிருந்து நாம் காணக்கூடியது என்னவெனில் இலங்கையின் கைத்தொழில் உற்பத்தியானது பொருளாதார அமைப்பினை பெருந்தோட்ட பொருளாதார அமைப்பிலிருந்து மாற்ற முடியவில்லை என்பதாகும். சென்மதி நிலுவைப் பிரச்சினை என்பதனைப் பொறுத்தும் கைத்தொழில் உற்பத்தி நடவடிக்கைகள் ஒரு சுமையாகக் காணப்பட்டதேயன்றி உதவியாக அமையவில்லை. மொத்த ஏற்றுமதி வருமானத்திலும் கைத்தொழில் ஏற்றுமதிகள் கணிசமான பங்களிப்பினைச் செய்யவில்லை. உதாரணமாக 1974 ஆம் ஆண்டில் பெற்றோலியப் பொருட்கள் உற்பத்தி தவிர்ந்த ஏற்றுமதி வருமானமாக ரூபா 137 மில்லியனை அல்லது மொத்த வருவாயில் 4% த்தையே கைத் தொழில் மூலமாகப் பெறமுடிந்தது.[11]

இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கொள்கையைப் பயன்படுத்தியதனால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளில் இருந்து விடுவித்துக் கொள்ளவும், பொருளாதாரத்தில் காணப்பட்ட அதிக உயர்ந்தளவான வேலையின்மையினைக் குறைக்கவும், குறைந்தளவான வளர்ச்சி வீதத்தைக் குறிப்பாக கைத்தொழில் துறையின் வளர்ச்சியை அதிகரிப்பதற்கும் கைத்தொழில் கொள்கைகள், குறிக்கோள்கள், உபாயங்கள் என்பனவற்றில் உடனடி மாற்றம் செய்ய வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இதே நேரம் புதிதாகப் பதவிக்கு வந்த யு. என். பி அரசாங்கத்தின் அரசியல் சித்தாந்தமும் முன்னைய அரசாங்கத்தின் சித்தாந்தத்தில் இருந்து வேறுபட்டதாகவே காணப்பட்டது. அத்தோடு கிழக்காசிய நாடுகளான தென் கொரியா, தாய்வான், ஹொங்கொங், சிங்கப்பூர், என்பனவற்றின் கைத்தொழில் அணுகுமுறையும், துரிதமான கைத்தொழில் வளர்ச்சியும் அம்மாதிரிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஏற்றுமதி மேம்பாட்டு உபாயம் என்பதனை கைத்தொழில் துறை அபிவிருத்தியில் மேற்கொள்ளத் தூண்டு கோலாக அமைந்தது. தாராளமயப்படுத்தல் என்ற பொருளாதாரக் கொள்கையின் அடிப்படையில் ஏற்கனவே இருந்த வர்த்தக, அந்நியச் செலாவணி வெளிநாட்டு முதலீடு என்பனவற்றிற்குரிய கட்டுப்பாடுகளைப் படிப்படியாக நீக்குவதன் மூலமாக

வெளிநோக்கிய பொருளாதார கைத்தொழில் - வர்த்தக உபாயம் ஒன்றின் மூலமே இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்தி அமைய முடியும் என 1977 இல் பதவிக்கு வந்த அரசு கருதி அதனையே செயற்படுத்தத் தொடங்கியது. இதற்கான ஆரம்ப நடைமுறைகளாக ஏற்கனவே இருந்த இறுக்கமான இறை நாணயக்கொள்கை நடைமுறைகளைத் தளர்த்தத் தொடங்கியது. இறக்குமதிப் பொருட்களுக்குத் தொகைரீதியாக இருந்த கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டதோடு அதற்குப் பதிலாக உயர்ந்தளவான இறுப்பு விகிதங்கள் இறக்குமதிகள் மீது விதிக்கப்பட்டன. அனுமதி முறையில் இறக்குமதி செய்யப்படும் பொருட்களின் எண்ணிக்கை 1977 இல் 281 ஆகவிருந்து 1980 இல் இவற்றின் எண்ணிக்கை 77 ஆகக் குறைக்கப்பட்டது.[13] அனுமதி முறையினை மேற்பார்வை செய்வதையே அரசு செய்து வந்தது. வர்த்தக நடவடிக்கைகளை இலகுவாக வைத்திருப்பதற்காக இறுப்பு அமைப்புக்களைப் புதிய அரசாங்கம் மீளாய்வு செய்ததோடு இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடுகளைத் தொடர்ந்து வைத்திருக்க இறுப்புக்களையே பயன்படுத்தி வந்தது. வரி அமைப்புக்கள் சீர்திருத்தி அமைக்கப்பட்டதோடு, தனியார், கம்பனி ஆகியவற்றின் முதலீட்டினை ஊக்குவிக்குமுகமாக அவர்களுக்கான வரிவிகிதங்கள் குறைக்கப்பட்டது. விலைக் கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டு சந்தைப் பொறிமுறையின் செயற்பாடு ஊக்குவிக்கப்பட்டது. அரசாங்கம் கொள்கையளவில் தனியார் மயமாக்கல் என்ற கருத்தினை ஏற்றுக்கொண்டதோடு புதிய தொழில் முயற்சிகளில் அரசாங்கம் முதலீடு செய்தல் என்பதும் ஊக்குவிக்கப்படவில்லை. மேலும் இதுவரை மிகை மதிப்பாக இருந்துவந்த இலங்கை ரூபாவினை மிதக்கவிடப்படுதல் மூலம் நாணய மாற்று வீதம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

மேற்கூறிய கொள்கைகள் ஏற்றுமதி மேம்பாட்டு அணுகுமுறை உபாயத்தின் நடவடிக்கைகளை இலகுபடுத்த ஏற்படுத்தப்பட்டவையாகும். இக்கொள்கைகளோடு இணைந்ததாகச் சில நிறுவனரீதியான அமைப்புக்களையும் அரசாங்கம் புதியகைத்தொழில் அணுகுமுறைக்கு உதவியாக ஏற்படுத்திக் கொண்டது. அவற்றுள் கொழும்பு பெரும்பாகப் பொருளாதார ஆணைக்குழு, வெளிநாட்டு முதலீட்டு மதிப்புரைக்குழு. உள்நாட்டு முதலீட்டு மதிப்புரைக்குழு, ஏற்றுமதி அபிவிருத்திச்சபை என்பன பிரதானமானவையாகும். கொழும்பு பெரும்பாக ஆணைக்குழுவும், வெளிநாட்டு முதலீட்டு மதிப்புரைக் குழுவும் வெளிநாட்டு முதலீடுகளைக் கவரவும், முதலீட்டுக்கான உதவிகளைச் செய்யவும் ஏற்படுத்தப்பட்டனவாகும். முதலீட்டு மேம்பாட்டு நிலையமானது ஏற்றுமதி மேம்பாட்டுக் கைத்தொழில் என்பதனை ஊக்குவிக்கின்ற அரசின் பிரதான முகவராகவே செயற்பட்டது.

மூலப்பொருள் பற்றாக்குறையாலும் யந்திரங்கள், அவற்றிற்கான உதிரிப்பாகங்கள் இன்மையாலும் தடைப்பட்டிருந்த உற்பத்தி நடவடிக்கைகள் தாராளமயப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதாரக் கொள்கை 1977 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதோடு 1978இல் கைத்தொழில்துறை 17 விதமான மெய்வளர்ச்சி விதத்தைக் காட்டியது. 1978 - 80 காலப் பகுதியில் சராசரியான மெய்வளர்ச்சி விதம் 22 விதமாகக் காணப்பட்டது. இச் சடுதியான வளர்ச்சி தாராள மயமாக்கல் கொள்கையின் உடனடி விளைவாக அமைந்தது. எனினும் 1977 – 85 வரையிலான காலப்பகுதியில் வருடாந்த சராசரி வளர்ச்சி விதம் 10 விதமாகவே காணப்பட்டது.

கீழேயுள்ள அட்வணையானது இலங்கையின் தயாரிப்புத்துறையின் மொத்தப் பொருளாதார உற்பத்தியின் பங்கினைக் காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 1

இலங்கையின் தயாரிப்புத்துறையின் மொத்த பொருளாதாரப் பங்களிப்பு

	1962-69	1970-77	1978-85	1986-90
1. விவசாயம்	30.7	26.72	24.27	24.3
2. சுரங்கம் அகழ்தல்	0.50	2.05	3.43	2.8
3. தயாரிப்புத் தொழில்	15.36	15.78	13.82	17.0
3. 1. தயாரிப்புத் தொழில் (ஏற்றுமதி பதனிடல்நீக்கி)	7.28	9.76	9.84	......
4. கட்டிடத்துறை	3.92	4.66	4.70	7.2
5. சேவைகள்	49.45	50.89	53.77	51.2
6. மொத்தம்	100.00	100.00	100.00	100.00

ஆதாரம்: இலங்கை மத்திய வங்கி, பல்வேறு ஆண்ட அறிக்கைகள்.

தயாரிப்புத்துறை வெளியீடு என்பதில் ஏற்றுமதிக்காகப் பதனிடப்பட்ட உற்பத்திகளான தேயிலை, இறப்பர், தெங்குப் பொருட்களின் பெறுமதிகளும், தொழிற்சாலைக் கைத்தொழில் உற்பத்திகளின் பெறுமதிகள், சிறிய கைத்தொழில் பெறுமதிகளும் அடங்குகின்றன. ஏற்றுமதிக்காகப் பதனிடப்பட்ட பெருந்தோட்ட உற்பத்திகள் பெரும்பாலும் அரசதுறைக்குச் சொந்தமான பெருந்தோட்டங்களிலும், ஏற்றுமதி ஊக்குவிப்பு வலயத்திலும் பெருமளவில் காணப்படுகின்றது. தொழிற்சாலையளவில் நடைபெறுகின்ற கைத்தொழில் நடவடிக்கைகள் பெரிய, நடுத்தரக் கைத்தொழிலாகக் காணப்படுவதோடு, கொழும்பிலும் உப நகரப் பகுதிகளிலும் செறிவாக அமைந்துள்ளதாகவும், பெரும்பாலும் இத் தொழில்கள் அரசாங்கத்துறையைச் சேர்ந்தவையாகவும் உள்ளன. சிறிய கைத்தொழில்கள் பெரும்பாலும் தனியாருக்கே சொந்தமானதாகும். இத்தொழில் நடவடிக்கைகள் முக்கிய நகரங்களுக்கு வெளியேயும் காணப்படுகின்றன. தயாரிப்புத் தொழில்துறை வெளியீட்டில் தொழிற்சாலைக் கைத்தொழில் ஏறக்குறைய 65 விதமான பங்கினையும், ஏற்றுமதிக்காகப் பதப்படுத்தப்படும் கைத்தொழில் 22 விதமான பங்கினையும், சிறிய கைத்தொழில்களும் ஏனையவையும் 13 சதவிதத்துக்கும் பொறுப்பாக இருக்கின்றன. எனவே தயாரிப்புத்தொழில்துறை உற்பத்தி நடவடிக்கைகளில் தொழிற்சாலைக் கைத்தொழில் முதன்மையான பங்களிப்பைச் செய்கின்றது என்பது வெளிப்படையானது. இலங்கையின் கைத்தொழில் துறையின் செயலாற்றல் பற்றி மதிப்பீடு செய்கின்றபோது ஏற்றுமதிப்பதனிடல் நீக்கி பொருளாதார உற்பத்தியில் கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளின் பங்கு என்ன என்பதை மதிப்பிடல் பயனுள்ளது. இதனை அட்டவணை(1) இல் 3.1 என்ற நிரை காட்டுகின்றது. இலங்கையின் தயாரிப்புத் தொழில், கைத்தொழில், தொழிற்சாலைக் கைத்தொழில் (ஏனையவை) ஆகிய துறைகளின் வளர்ச்சி விதங்கள் 1965-80 காலப் பகுதியில் சராசரியாக முறையே 3.2, 4.7 சதவிதமாகவும் 1980-89 காலப்பகுதியில் முறையே 6. 2, 4. 4 சதவிதமாகவும் காணப்பட்டது.[13]

இலங்கை மத்திய வங்கி கைத்தொழில் துறையினை எட்டு உப பிரிவுகளாகப் பிரித்து மொத்த கைத்தொழில் உற்பத்தியில் ஒவ்வொரு உப துறைகளினதும் ஒப்பீட்டு ரீதியான பங்களிப்பை குறிப்பிட்டுள்ளது. கீழேயுள்ள அட்டவணையானது பல்வேறு உபதுறைகளின் பங்களிப்பினைக் காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 2

தொழில் வகைகளின் அடிப்படையில் கைத்தொழில் துறையில் ஏற்பட்டமாற்றம்

	1963/64	1976/77	1984/85	1990
1. உணவு, குடிபானங்கள், புகையிலை	50	30.4	25.6	25.3
2. புடவைகள், அணியும் ஆடைகள், தோலுற்பத்திகள்.	14.3	10.5	22.8	32.2
3. மரம், மர உற்பத்திகள். (தளபாடங்கள் உட்பட)	1.6	1.9	1.7	0.81
4. தாள், தாள் உற்பத்திகள்	4.8	3.5	2.7	2.2
5. இரசாயனம், பெற்றோலியம், நிலக்கரி இறப்பர், பிளாஸ்ரிக் உற்.	16.7	36.8	39.9	24.4
6. உலோகமல்லா கனிப்பொருள் உற்.	5.3	5.8	4.9	8.7
7, அடிப்படை உலோக உற்பத்திகள்	.. ...	2.0	0.4	1.15
8. உருவமைக்கப்பட்ட உலோ உற்.	5.2	7.9	4.0	4.78
9. ஏனையவை	1.5	0.4	0.3	0.33
	100.00	100.00	100.00	100.00

ஆதாரம்;- இலங்கை மத்திய வங்கி, பல்வேறு ஆண்டறிக்கைகள்.

ஆரம்ப காலப் பகுதியில் உணவு குடிபானங்கள், புகையிலை என்ற தொழிற் கைத்தொழில் உபபிரிவு பெரியளவான பங்கினை புகையிலை உற்பத்தி, கரும்பு உற்பத்தி, கள்ளுற்பத்தி, பாலுற்பத்தி, என்பனவற்றில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பால் கொண்டிருந்தபோதும், சமீப காலங்களில் புடவைகள், அணியும் ஆடைகள், தோலுற்பத்திகள் என்ற பிரிவு முதன்மைப் பிரிவாக உள்ளதை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இரசாயனம், பெற்றோலியம், நிலக்கரி, இறப்பர், பிளாஸ்ரிக் உற்பத்திகள் என்ற பிரிவு மொத்த உற்பத்தியில் கணிசமான பங்கினை வகிக்கின்ற உபபிரிவாகக் காணப்படுகின்றபோதும் கைத்தொழில்துறையின் கூட்டப்படுகின்ற பெறுமதி என்பதில் மிகக் குறைவான பங்கினையே வகிப்பதால் இவ் உபபிரிவானது கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளில் பிரதான ஒரு பிரிவாகக் கருதமுடியாது.

அபிவிருத்தியடைந்து வருகின்ற நாடுகளில் கைத்தொழிலாக்கத்தின் முதற்கட்டமாகப் புடவைகள் உற்பத்தியும், அதனோடு சேர்ந்து உணவு பதனிடலும் முதலில் வளர்ச்சியை அடைந்து வருவது ஒரு விதியாக எல்லா நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றது.[14] இதற்கு இலங்கையும் விதிவிலக்கல்ல. இத்தொழில் நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து போக்குவரத்துச் சாதனங்களின் உற்பத்தி, கனரக உற்பத்திகள் இரசாயன – உலோக உற்பத்திகள் வளர்ச்சியடைந்து செல்லும். ஆனால் இலங்கையில் கனரக உற்பத்திக்கான வாய்ப்புக்கள் வரையறுக்கப்பட்டதாகவே உள்ளது.

பொருளாதார அபிவிருத்தியில் கைத்தொழிற்துறையின் செயலாற்றத்தினை மதிப்பிடுகின்றபோது கூட்டப்படும் பெறுமதி என்பதனைக்கொண்டு மதிப்பிடல் பயனுள்ளதாக அமையும். கூட்டப்படும் பெறுமதி என்பது வெளியீட்டின் தொழிற்சாலைப் பெறுமதியிலிருந்து இறக்குமதி மூலப்பொருட்களின் செலவுகளைக் கழிப்பதன் மூலம் பெறப்படுகின்றது. கூட்டப்படும் பெறுமதியில் உள்நாட்டு மூலப்பொருட்கள், கூலி, இலாபம், வட்டி தேய்வுகள், எரிபொருள், இயந்திரங்கள் ஏனைய சேவைகள் என்பனவற்றிற்கான செலவுகள் அடங்கியுள்ளன.[15]

வளர்ந்துவருகின்ற தொழிற்படையினருக்கு வேலை வாய்ப்பினை வழங்குதல் என்ற கொள்கையிலேயே இலங்கையின் கைத்தொழில் அணுகுமுறைகள் ஊழியச்செறிவான தொழில்நுட்பங்களை பின்பற்ற வேண்டுமென அடிக்கடி வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இலங்கையில் கல்வி அறிவுள்ளதும் இலகுவாகத் தேர்ச்சியளிக்கக்கூடியதுமான தொழிற்படையே வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களைக் கவர வாய்ப்பாகக் காணப்பட்டது. அத்தோடு தொழிலாளர்களுக்கான கூலியும் ஏனைய நாடுகளோடு ஒப்பிடுகின்றபோது மிகக் குறைவாகவேயுள்ளது. தயாரிப்புத்துறையானது 1973 இல் மொத்த வேலைவாய்ப்பில் 9.3 சதவீதமான பங்கினருக்கும் 1978/79 இல் 13.6 சதவீதமானவர்களுக்கும், 1981/82 இல் 12.4 சதவீதமானவர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பினை வழங்கியுள்ளது. இந்நிலைமையினை தென்கொரியா, ஹொங்கொங் ஆகிய நாடுகளின் புள்ளி விபரங்களோடு ஒப்பிடும்போது மிகக்குறைவாகவே உள்ளது. இலங்கையின் கைத்தொழில்துறையில் வேலைபெற்றுள்ளோரின் புள்ளி விபரங்களைத் தொடர்ச்சியான வகையில் பெற்றுக்கொள்ளுதல் கடினமானதாகையால் வெவ்வேறு காலங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குடிசன மதிப்பீடுகளிலிருந்தே தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிகின்றது. கீழேயுள்ள அட்டவணையானது வெவ்வேறு காலங்களில் கணிப்பிட்ட புள்ளிவிபரங்களிலிருந்து கைத்தொழில் துறையில் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டோரின் எண்ணிக்கைகளை காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 3

தயாரிப்புத்துறையில் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டுள்ளோரின் எண்ணிக்கை.

ஆய்வு / மூலம்	வருடம்	தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை (ஆயிரத்தில்)
1. தொழிற்படையும், சமூக பொருளாதார மதிப்பீடும் (குடிசன புள்ளிவிபரத் திணைக்களம்)	1969 / 70	379.4
2. குடிசன மதிப்பீடு (குடிசன புள்ளிவிபரத் திணைக்களம்)	1971	339.4
3. நுகர்வோர் நிதியும், சமூக பொருளாதார மதிப்பீடும். (மத்திய வங்கி)	1973	313.7
4. நுகர்வோர் நிதியும், சமூக பொருளாதார மதிப்பீடும். (மத்திய வங்கி)	1978 / 79	630.0
5. குடிசன மதிப்பீடு (குடிசன புள்ளி விபரத் திணைக்களம்	1981	416.8
6. நுகர்வோர் நிதியும் சமூக பொருளாதார மதிப்பீடும். (மத்தியவங்கி)	1981 / 82	577.5
. தொழிற்படையும், சமூக பொருளாதார மதிப்பீடும் (குடிசன புள்ளிவிபரத் திணைக்களம்)	1985 / 86	648.5

மேலே காட்டப்பட்டுள்ள அட்டவணையானது பல வேறுகாலப் பகுதிகளில் பெறப்பட்ட கணிப்பீடுகளைத் தொகுத்துத் தருவதாகவேயுள்ளது. இங்கு தாயரிப்புத்துறை முழுவதையும் உள்ளடக்கிய வேலை அளவு என்பதே தரப்பட்டுள்ளது. தயாரிப்புத் துறையில் உள்ள கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளில் முறைசார்ந்த (சட்டரீதியாகப் பதியப்பட்ட) முறைசாரா (சட்டரீதியாகப் பதியப்படாத) கைத்தொழில் என்ற இருபிரிவுகளும் அடங்குகின்றன. 1969 / 70 காலப்பகுதியில் குடிசன புள்ளிவிபரத்திணைக்கள கணிப்பீடுகளின்படி 379.4 ஆயிரம் தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்திய தயாரிப்புத்துறை, ஏற்றுமதி மேம்பாட்டுக் கைத்தொழில் கொள்கையின் விளைவாக 1978 / 79 காலப்பகுதியில் இலங்கை மத்திய வங்கியின் கணிப்பீட்டின்படி 630 ஆயிரம் தொழிலாளர்களை வேலைக்கமர்த்தியுள்ளது. இவ் அதிகரிப்பு விகிதம் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையினூடாக கைத்தொழிற் துறையின் சடுதியான அபிவிருத்திக் குறிகாட்டிகளான கைத்தொழில் உற்பத்தி வெளியீட்டு விகிதம், இயலளவுப் பயன்பாட்டு வீதங்களில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்புடன் இசைவானதாகவே காணப்படுகின்றது. கைத்தொழில் துறையின் வேலைவாய்ப்பு நிலையைப் பற்றிய புள்ளிவிபரங்கள், முறைசார்ந்த கைத்தொழில் நடவடிக்கைகளைப் பற்றியவை கீழே தரப்பட்டுள்ள அட்டவணையில் காட்டப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை: 4

தயாரிப்புத் துறையில் வேலை

வருடம்	எண்ணிக்கை	வளர்ச்சி %	வருடம்	எண்ணிக்கை	வளர்ச்சி %
1970	105105	1.32	1978	136168	14.83
1971	110191	4.83	1979	146260	7.41
1972	123896	12.51	1980	154563	5.68
1973	105715	- 14.73	1981	164440	6.39
1974	96668	- 8.56	1982	170577	3.73
1975	107944	11.66	1983	......	......
1976	112288	4.02	1984	......	......
1977	118576	5.60	1985	206172	......

ஆதாரம்: அட்டவணை மூன்றில் குறிப்பிடப்பட்டவை.

மேலே தரப்பட்ட தரவுகள் முழுமையற்ற தரவுகளாகவே கொள்ளப்பட வேண்டும். சட்டரீதியாக அங்கீகரிக்கப்படாத கைத்தொழில் முயற்சிகள் இப்புள்ளிவிபரங்களில் உள்ளடக்கப்படாமையால் தயாரிப்புத் துறையில் உள்ள வேலை வாய்ப்புப் பற்றிய தரவுகள் இதற்கு முன் காட்டப்பட்ட அட்டவணையிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. எனினும் மேலுள்ள அட்டவணையின்படி 1970 – 77 காலப்பகுதியில் வேலைவாய்ப்பு சராசரியாக 2.8 சதவீதமாகவும், 1978 / 82 காலப்பகுதியில் சராசரி வளர்ச்சி 7.6 சதவீதமாகவும் காணப்படுகின்றது. 1982 / 90 ஆண்டுகாலப் பகுதியில் இது மேலும் குறைவடைந்துள்ளது.

வேலை வாய்ப்பு என்பதனை உபகைத்தொழில்துறை அடிப்படையில் பார்க்கின்றபோது புடவைகள், அணியும் ஆடைகள், உணவு, குடிபானங்கள், புகையிலை, உலோகமல்லாக் கனிப்பொருட்கள், உருவமைக்கப்பட்ட உலோக உற்பத்திகள், கருவிகள், பொறிகள் ஆகிய உப பிரிவுகளே கூடுதலான தொழில் வாய்ப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. இதே போன்று தொழிலாளர்களுக்கான வேலைவாய்ப்பினைத் தனியார் பொதுத்துறை என்று பிரித்துப் பார்க்கின்றபோது 1980 ஆண்டுவரை பொதுத்துறை மூலம் கைத்தொழில் வேலையாக்கம் என்பது அதிகளவாகக் காணப்பட்டதெனினும், இந் நிலைமை படிப்படியாகக் குறையத்தொடங்

கியது. 1985 ஆம் ஆண்டில் தயாரிப்புத் தொழிலில் 66 சதவிதமான வேலைவாய்ப்பு என்பது தனியார் துறையாலேயே வழங்கப் பட்டது.

பொதுவாகக்கூறின் சாதாரண வளர்ச்சி வீதத்தையும், ஒரு குறுகிய அடித்தளத்தை யும் கொண்டதான இலங்கையின் கைத் தொழில்துறையானது, வளர்ந்துவருகின்ற வேலைப்படையினருக்கும், ஏற்கெனவே விவசாயத்துறையில் கீழுழைப்பு, மறைமுக வேலையின்மை என்பவற்றையும்கொண்ட ஒரு சிக்கலான வேலையின்மைப் பிரச் சினைக்குச் சாதகமான தீர்வை ஒரு குறுகிய காலத்தில் வழங்கும்என நாம் எதிர்பார்க்க முடியாது. (அட்டவணை 5)

மொத்த ஏற்றுமதி வருவாயினை அடிப் படையாகக்கொண்டு தயாரிப்புத் தொழில் துறையின் செயலாற்றம் பற்றிய மதிப்பீடு சிலவேளைகளில் தவறான கணிப்பீடாகவும் அமையலாம்.[16] ஏனெனில் பெரும்பாலான கைத்தொழில் உற்பத்தி நடவடிக்கைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மூலப்பொருட்க ளைக்கொண்டும், சில உற்பத்தி நடவடிக் கைகள் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட உதிரிப் பாகங்களைப் பொருத்துகின்ற நடவடிக் கைகளையும் மேற்கொள்வதனால் மொத்த ஏற்றுமதி வருவாயைக் கொண்டு ஒப்பீடுப் செய்தல் பொருத்தமற்ற ஒன்றாகக் கருதப் படுகிறது. எனவே ஏற்றுமதி வருவாய்க ளில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட உள்ளீடுகளினைச் சரி செய்து பெறுகின்ற தரவுகளே சிறந்தவை. எனினும் இக்கட்டு ரையின் நோக்கம் கைத்தொழில் செயலாற் றம் என்பதனை வெவ்வேறு புள்ளிவிபரங் களை ஒப்பீட்டு ரீதியாக நோக்கி மதிப்பீடு செய்வது என்பதனால் தனியே ஏற்றுமதி வருவாய்களினைச் சரிசெய்தல் என்ற ஆய்வு முறையை கவனத்தில்கொள்ளவில்லை. பொதுவாக மொத்த ஏற்றுமதி வருமானத் தரவுகளே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பெற் றோலியம் தவிர்ந்த தயாரிப்பு துறையின் ஏற்றுமதி வருவாயின் பங்களிப்பு படிப்படி யாக அதிகரிப்பதையும், வருடாந்தச் சராசரி வளர்ச்சிவிதம் 1974 – 77 காலப்பகுதி யில் 52.6 சதவீதமாகவும், 1978 – 80 காலப்பகுதியில் 51.8 சதவீதமாகவும், 1981 – 84 காலப்பகுதியில் 32.7 சதவீ மாகவும் 1984 – 90 காலப்பகுதியில் 30 சத விதமாகவும் காணப்படுகின்றன 1986 ஆம் ஆண்டிலிருந்து புடவைகளும், ஆடைகளும் இலங்கை ஏற்றுமதியில் முதலாவது இடத் தைப் பெற்றுக்கொண்டதுடன் தொடர்ந் தும் 1990 ஆம் ஆண்டிலும் ஏறக்குறைய 32 சதவிதமான பங்கினை ஏற்றுமதியில் பெறு கிறது. மொத்த ஏற்றுமதி வருவாயில் கைத்தொழில் துறை 51 சதவீத பங்கினை 1990 இல் பதிவு செய்துள்ளது.

இலங்கையின் கைத்தொழில் துறையின் குறைபாடுகள்

ஏறக்குறைய பதினைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக ஏற்றுமதி மேம்பாட்டுக் கைத் தொழில் கொள்கையை மேற்கொண்டு ''வெளிநோக்கிய பார்வை'' யில் ஓரளவுக்கு சந்தைச் சக்திகளினை தொழிற்பட வைக் கின்ற இலங்கையின் கைத்தொழிற்துறையா னது பெரியளவான வளர்ச்சி வீதத்தையோ கைத்தொழில் வளர்ச்சி மாதிரியினையோ அடைந்துள்ளதாகக் கூறுவதற்கில்லை. இத் தோல்வி விகிதத்தைப் புள்ளிவிபரங்கள் ரீதி யாக நிரூபிக்கமுடியாதவிடத்தும் இக்கொள் கையானது எதிர்பார்த்த அளவு வெற்றி யளிக்கவில்லை என்று கூறுதல் முடியும் இலங்கை சிறிய நாடாக உள்ளதால் வரை யறுக்கப்பட்ட உள்நாட்டு சந்தை காணப் படுவதோடு வெளிநாடுகளில் ஏற்படுகின்ற விலை ஏற்ற இறக்கங்கள், பொருளாதார மந்த நிலைகள் என்பனவற்றினாலும் இலகு வில் பாதிப்படையக் கூடியதாகவுள்ளது. அத்துடன் இலங்கையின் கைத்தொழில் துறையின் வளர்ச்சியானது ஒரு நிலைத்து நிற்கக்கூடியதாக அல்லாமல் ஒரு சாதாரண வளர்ச்சியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. மேலும் கைத்தொழில் ஆக்கம் என்பதும் சடுதியாக ஏற்படவேண்டியதில்லை. ஆனால் நிலைத்து நிற்கக்கூடியதாகவும், இறுக்கமான கைத்தொழில் அடித்தளத்தி னைக் கொண்டதாகவும் அமையவேண்டும். இலங்கையின் கைத்தொழில் உற்பத்தி நடவ டிக்கைகள் ஒரு ஆரம்பகால கட்டத்திலேயே இன்னமும் காணப்படுகின்றது.

1. Abeysekara C. Jeyawardana and Jeyadeva Uyangoda Eds., "How free is your country? The Human freedom Index", *Pravada* Vol. I, No. I. (November 1991) PP. 31 - 32

2. Atkinson B, "Compairing Poverty rates Internationally: Lessons from recent Studies in Developed Countries" *The World Bank Economic Review*, Vol, 5. No. 1, (January 1991) PP 3 - 19

3. Bell M. W. and Sheehy R, L, "Helping Structural Adjustment in Low - Income Countries", *Finance & Development*, Vol. 27, No, 4, (December, 1987) PP. 6 - 9.

4. Bourguignon F J. de Mel and C. Morrission, "Poverty and Income Distribution During Adjustment: Issues and Evidence from the OECD", *World Development*. Vol. 19, No. 11 (November 1991) PP. 1485 - 1505.

5. Huang Y. and Nicholas P., "The Social Cost of Adjustment", *Finance & Development*, Vol. 24, No.2 (June 1987) PP 22-24.

6. Lipton M. and Shakow A, "The World Bank and Poverty", *Finance & Development*", Vol. 19, No. 2 (June 1982) PP. 16 - 19.

7. Macnamara R. S. *One Hundred Countries, Two Billion People*, Praeger Publishers, New York. (1973).

8. UNDP, *Human Development Reports*, 1990. 91, 92.

9. Watton M. "Combating Poverty: Experience and Prospects", *Finance & Development*, Vol. 27, No. 3 PP. 3 - 5.

10. The World Bank, *Annual Reports*, 1978 - 1989.

11. The World Bank, *World Development Reports*, 1979 - 1991.